

„Danferen“

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Fjolt i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Torsdag. Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i forfrad. Bestilling, Betaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Naar jeg i Dag overtager den redaktionelle Ledelse af „Danferen“, paatrænger sig først Jøfelen af de betydelige Banfeligheber, som i Almindelighed knytter sig til Ledelsen af en Avis. Disse Banfeligheber blive des større, jo mere det er Ledelsens Hensigt at gaa vor Guds Grinde i alle Ting. Hvor vanskeligt det er at udføre denne Hensigt, naar Taktik bliver om Præsens med dens store, men saa hyppigt misbrugte Magt, har jeg gennem min journalistiske Fortid ofte maattet erfare. Dog — det har jeg ogsaa erfaret, at, naar man vil lade Kristi Aand raade i det personlige Liv som i Bladets Spalter, da knyttes der Betsignelse til denne Gerning i samme Maal som Banfeligheberne ere betydelige. Det er derfor alligevel med stor Tillid og Frimodighed til Gud, hvis Aand uddeler Gaver og Kræfter „til enhver i Betsynbarhed, efter som han vil,“ at jeg tager den mig tilbedte Gerning blandt mine søre Landsmænd op.

Nu tør jeg imidlertid ikke overse, at just for mig, lige draget ud fra de gammelfendte Forhold i Fædrelandet — Forhold, som Optragelse, Børnelærdom og personligt Erfaringsliv alle have slaat Kreds til Værn om — vil der være færre Banfeligheber end overvint. Men Banfeligheber ere til for at overvinde. Og dertil kommer, at jeg kun da kan anfæ mig for skiftet til denne Gerning, naar jeg søger at bygge op paa det gamle Grundlag og staar med Værefugt overfor, hvad den danske Nybygger i Skole og Kirke, i Hjem og Samfundsliv har virket. I hvert Fald, naar vi mødes i den glade Dverbevisning om, at „ingen kan lægge en anden Grundbood end den, som lagt er, hvelfen af Jesus Kristus.“

Ud fra Samstemning herom tør jeg bede mine Landsmænd om velviljig Overbærenhed, trofast Udholdenhed og varm Tilslutning, idet „Danferen“ nu begynder paa et nyt Livsaffinit.

„Ved Herrens Aand“ — det er dette, som skal give „Danferen“ Sandhedens og Baaalidigheds Grundpræg, give den Magt som Middel til Guds Riges Fremme og den ægte Danfsheds Bevarelse og Triumf blandt Landsmændene her i Amerika, tjene „Den forenede danske evangelist-lutheriske Kirke i Amerika“, knytte det ubristelige Samfundsbånd mellem Danfse derhjemme og herovre — og forene Læsere og Ledelse til oprigtigt og uegennygtigt Samarbejde.

Og hermed beeder jeg om de nuværende og mulig tilkommende Høderes Tillid. Harald Jensen. Blair, d. 30. Maj 1899.

Er du virkelig en Kristen?

(Sluttet.)

III. Morfabskristne.

Der er andre Mennesker, man påsende kunde kalde Morfabskristne. Dem træffer man gerne iblandt den Slags Fjolt, som mene, at det at være en Kristen, det er nu noget, som man faaen er født til, ligesom man kan være født til Rigdom eller Fattigdom, født til Adelsmand eller Bonde, noget som man selvfølgelig er, naar man er døbt, har lært sin Børnelærdom, er konfirmeret og saa da ellers for Resten er et nogenlunde fitteligt Strog. Druffenbolte, Tyde, Røvere og andre rigtig flemme Fjolt kunne naturligvis næppe være kristne; men saa ellers alle andre. Derfor tage de sig Verden og Synden i dens finere Forgreninger overmaade let. Sandan noget som at bande lidt, lype lidt, at snyde Fjolt, at driffe sig fuld lidt, at danfe lidt, at more sig lidt paa Verdens Bis; ja, faaanne Smaating det ser den gamle, fittelige og lærige Gud saomend nok igennem Fingre med, det tager han jo ikke saa nøje; vi have jo da lært i vor Børnelærdom, at Gud er Kærlig, hvorfor skulde han saa tage det saa nøje med Smaainger. Det gælder da en

at se lyst paa Livet og mere sig faa godt, man kan, saa længe man er her, hvem ved for Resten, hvor længe det varer; man stol jo da nyde Livet, saa længe, man har det; man lever jo da ogsaa kun een Gang. Og naar vi saa passe at gaa i Kirke en Gang imellem, naar der er Eksempel er Juletræ eller Konfirmation eller lignende, og saa passe paa at gaa til Alters et Par Gange om Aaret; ja, hvorfor skulde vi saa ikke være gode kristne — og naturligvis ogsaa nok blive salige, naar vi dø.

Ja, ikke sandt, Venner, den kristendom ser helt morjom ud; men den er sandelig ogsaa meget for morjom til at kunne være virkelig. Den kristendom er slet ikke overensstemmende med det ny Testaments kristendom, slet ikke overensstemmende med Jesu Forbillede paa sand kristendom; det er et fuldstændigt Vrangbillede af vor Herre Jesu Kristi kristendom. Og, Ven, hvis det er den kristendom, du har, da kan du være helt sikker paa, at du er endnu slet ingen virkelig kristen.

IV. Raadekristne.

Jeg skal endelig til Slut nævne en Slags kristne, som jeg vil kalde Raadekristne, og lad mig med det samme sige til, det er de virkelig kristne.

Der fortælltes, at en Kuffert af en Maler engang maadede en Hest; men Billedet af Hesten blev saa daarligt, at det for Resten lige saa godt kunde ligne et Hjel eller en Ko, og derfor mente vedkommende uheldige Maler, som nok selv kunde se, at Billedet var ikke overmaade vellykket, at det var bedst at medgive Billedet en Forklaring, og derfor skrev han nedenunder: „Dette skal være en Hest“. Paa samme Maade kunde der vissejlig trænges til en Forklaring under mangen saakaldt kristens Billede: „Dette skal være en kristen“. Ja, det kunde der vissejlig trænges til at skrives under alle Raadekristnes, Begravelles kristnes og Morfabskristnes Liv, fordi deres kristendom er et Vrangbillede. Karikatur af sand kristen, og derfor trænges der en Forklaring under saadanne tvivlsomme kristens Billeder. Men en saadan Forklaring trænges der ikke til under de virkelig kristens Billeder; thi deres Liv er Forklaring nok, — det skulde og aabenbare Liv i Gud er den bedste Forklaring af virkelig kristendom.

Deres rette Navn er „Raadekristne“, fordi alt, hvad de ere, ere de af pur, uforfaldt Raade. Derfor kunde Paulus, som hørte til disse Raadekristne, skrive: „Al Guds Raade er jeg det, jeg er, og hans Raade mod mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg, men hans Raade, som er med mig“ (1 Kor. 15, 10). Og derfor kunde samme Mand skrive til sine Brødre og Søstre i Troen, som ogsaa vare Raadekristne: „Thi af Raade ere I frelle formedelst Troen, og det ikke af eder, det er en Guds Gave“ (Ef. 2, 8).

Men hvorledes se disse Raadekristne ellers for Resten? Ja, Venner, af Naturen ere de, ligesom andre Mennesker, Bredens Børn; men de ere blevne til Raadens Børn i den hellige Daab, hvor Gud igennem sit Ord gav dem Altfest paa, at deres Synder skulde være forladte, at han ikke længere vilde være vred paa dem, men tværtimod holde saa inderlig meget af dem, elske dem med en evig Kærlighed, kalde dem sine Børn og Arvinger, og de maatte kalde ham deres Fader. Da de voksede op, saa lærte de fra Barndommen af at kende den hellige Skrift, der gjorde dem vise til Salighed ved Troen paa Jesus Kristus, lærte at elske Jesus og hans Ord og lærte at hade Satan og Synden, lærte, at kristendommen var ikke alene en Hovedsag, men frem for alt en Hjertesag — den største Sag af alle Sager. Og bleve de senere af Tjævelen, Verden og Rødet narrede og loffede bort fra deres Barnetro og denne Guds Ords sanbe Lære, saa bleve de atter ved Guds Ord og Aand førte tilbage til de gamle Stier (Jer. 6, 16) ved en sand og grundig Umvendelse, idet de fattede et andet Sind og vendte om, og deres Synder bleve udslættede i Kraft af den gamle, men evig ny Raade fra deres Daab, og nu vandte de atter paa de gamle Stier og de gode Beje, som de, der atter have fundet Kølighed for deres Sjæle (Jer. 6, 16).

De ere glade, glade over at være fresske af Raade, at være Raadekristne. Det at være en kristen, er først og fremmest at være glad i Herren; thi kristendommen er Glæde. En virkelig kristen er ikke et Hængehoved og en Surmuler, men en saadan, som stræber

efter at bevare Glæden i Herren i sit Hjerte, ogsaa da, naar der fra det menneskelige Standpunkt set er al Grund til Hængsøbederi og Surmuleri.

Chr. Scriver siger: „En kristen er et laadant Menneske, som tror paa Kristus, elsker ham, har og holder hans Ord. Han er i Kristus, og Kristus i ham. Hans Hjerte er Gud Faders Helligdom, Jesu Gjerning og den Helligaands Tempel. Røderen bor i ham med sin Kærlighed og Raade. Sønnen med sit Blod og sin Kærlighed, den Helligaand med sit Lys, sin Fred, sin Glæde og Trost.“

Men en virkelig kristen er ogsaa et Menneske, som ofte er bedrøvet, „som bedrøvede, dog altid glade“ (2 Kor. 6, 10). Ja, det fortaar Verden ikke, ligesaa lidt, som den fortaar et andet Ord af Paulus, nemlig: „Naar jeg er strøbelig, da er jeg stærk.“ En virkelig kristen har meget at være bedrøvet over, og som det første af dette meget, sin egen Synd, — en virkelig kristen er bedrøvet over sin Synd, bedrøvet over, at han ikke kan leve uden at synde. Ja, og der er meget andet, en virkelig kristen bedrøves over. Men naar denne Glæde og denne Bedrøvelse fra Gud sammenblandes i en virkelig kristens Hjerte, da fremkommer det hellige Bemodstind — det samme, som der var i Kristus Jesus.

Har du, søre Læser, paa dette Sind, det glade Sind over Guds Raade, det bedrøvede Sind over din egen Synd — det hellige Bemodstind? Er du saa en virkelig kristen? Amen! Tertiant, Mich.

J. S. Ø.

Danferne i Amerika.

Under den Dverstrift har P. S. B. en meget interessant Artikel i „Danferen.“ At det vilde være af stor Betsignelse at faa en Del Oplysninger samlede i den af P. S. B. angivne Retning, kan der næppe være Tvivl om. Selv om der i Djebblatet ikke kan gives noget Resultat, saa vil det absolut faa Betsigning for Ertetiden.

Naar jeg saa alligevel ikke gaar i angivne Retning denne Gang, saa er det nærmest fordi, at jeg ikke kan give noget Bidrag af særlig Værd i inden for nævnte Genemærke. Derimod er der en anden Sag, som P. S. B. berører ganske let, vist ikke fordi han mener det ude af Ret, tybning, men vel nærmest fordi det ikke kommer direkte ind under det, han skaar til Lyd for.

P. S. B. siger: „Hvor meget danf Blod, der var i de Englandsere, som i 1607 grundede Niv England, skal jeg ikke forsøge at udregne osv.“

Naar jeg saa jærlig vil tage den Del op, saa er det, fordi jeg er vis paa, at det vilde have sin store Betsigning for os, som ere danfsoede, saavel som for vore Børn, at vi mødes lidt mere med den Aandskraft, som i jærlig Grad er os givet. Tid efter anden har snart en, snart en anden af vore Landsmænd, samt norske og svenske mødt hinanden med denne Kulturstrom, der er udbgaet fra Pilgrimsfædrene, og alle have de mere eller mindre sølt sig særlig titaltet deraf. Og her vil jeg spørge: Hvorfor?

Som P. S. B. siger, at han ikke skal forsøge at udregne hvor meget, saa lader det sig vel næppe heller bevise med paalutte Faktia. Derimod kan det nok påpeges, hvor Slagsfabet ligger. Den Mand, jeg da i jærlig Grad skal holde mig til, er Puritanernes og Amerikas mest ejendommelige Digter, Nathaniel Hawthorne. Er denne Udvalte ret, som jeg har hørt af adskillige, og som lyder ligesom en hyre udtaler Hav-Torn, saa har man her Roden af hans Aand fra det jyske. Nogle have ment, at Navnet er overført fra Frankl: „de l'Aube-gine“ det franke Navn for Hawthorn; men det påser næppe. Man kan kender lidt til, hvordan et Ord gaar over i et andet Sprog, saa ved man, at det som oftest faar Udvalen af det fremmede Sprog tilføjet, og bliver saa i Grunden det samme.

Her har man saa Navnet Hav-Torn forandret til Hawthorne. (Det har nemlig været udtalt ens, selv med den forskellige Stavemaade). Tillige forekommer der i hans Værker en Masse af jyske Ord, som ikke kendes i det almindelige Sprog. Hawthorn overfætter S. Rosning ved Hawthorn, Hagetorn, Hvidtorn. Disse tre Ord mene samme Tørnebusk. Jyberne sige som oftest Hawthorn, hvorimod Sjællanderne sige Hvidtorn. Jeg mindes ogsaa at have hørt en Del Be-

drifter om en Redningsmand fra Vestkysten af Jylland, som snart navnes som Havtorn, snart som Høvhorn, efter som Bedrifterne have været udførte, men begge Personer ere vist ens. Der er et Vænterfar over disse Kræfter, jeg det kan lige saa godt være Tusinde Aar siden, som kun Hundrede. Dog er her ogsaa et Hødepunkt, en Sammenligning med Hawthornes Forfædre, der alle være modige og i Betsiddelse af et vidtrækkende Omdømme.

Hawthornes Forfædre være alle ivrige Puritanere. Det Billede man faar af Slagtraften er: Stærke, særdeles bredstuldede med et ualmindelig stærkt Hælbred. Stærke, fene, men fittre i Udholdelse af deres Tanker, og er en Gang Villen sat ind paa en bestemt Ting, saa gaar det, lige meget enten det er vift eller galt, ikke røstløst eller hovedfulds, men fremad, uden nogen som helst Omvej. At siffte Mening synes ikke at have været kendt i denne Slagt, men derimod synes det, som de, med en enkelt Undtagelse, have haft lidt ondt ved i en snæver Bending, at fatte en hurtig Beslutning. Puritanernes Afseje fulgte de saavel som nogen og vare ivrige i Hetsforfølgelserne. Noget andet, der ogsaa er ejendommeligt for Slagten, er den Trang til Ensomhed, som naaede sit Hødepunkt i Digteren og dennes ældste Søster. Han blev udrøvet en Del af det ved sit Giftermaal, dog kun saadan, at han var en livlig Vært, men sjælden eller aldrig Gæst.

Tager man disse her fremholdte Punkter og holder dem sammen med „de stærke Jyder“, da bliver der en forunderlig Lighed. Styksen findes paa samme Sted, ved at holde fast paa den en Gang fattede Beslutning, og Svagheden ligesaa, ved ikke at være i Stand til at give Slip, selv naar den viser sig at være forkert. Styksen virker blind Jøer.

Som allerede sagt fremkommer der en Masse jyske Ord i Hawthornes Værker, og Karaktererne blive ofte ikke i mindre Lighed med det jyske Fjolt og Tankegang. Hovedpersonerne i „The Scarlet Letter“ kunde godt være taget ud af det Liv, de Omgivelse, hvor „de stærke Jyder“ ere herkende. Ligesom Puritanerne, stroffe de, saa vidt det lader sig gøre, enhver Synd. Vel have de aldrig kunnet bruge Landets Lov som Strøfmiddel, men det siger ikke, at de ikke vilde gøre det, om de havde Kjellighed dertil. Fortige Aarhundrede havde „de stærke Jyder“, Nutiden har Forbørerne. Det er den samme Karakter, om end den tillyneladent e viser sig forskellig. Styksen i at holde paa det gamle, og naar de mødes med den Kraft (den almægtige Guds) som er stærkere end deres, saa bje de sig ubetinget, men saa lige saa stærke, lige saa ejendommelige, lige saa ubøjelige overfor de svagere eller forskellige Aandsstrømninger og Karakterer. Tankgangen i Fjoltmasen som stildes i det Værk, bliver den samme, som gaar gennem „de stærke Jyder“. Vel saa Hovedpersonerne tillyneladent uden for det saftstætte Grænsel, men alligevel bliver det det samme. Høster Brynnes Synd kan ikke skules. Som Straf bærer hun det skarlagensrøde Boglav A paa Brystet, og Fruften af Synden, et spædt Barn, ligger paa hendes Arme, det kan ikke skules, intet Djebblat prøver hun at skjule det.

Hun vil for ingen Pris være Angiver af sin medfjeldige, sfi t hun sikkert onfster, at han selv vil angive sig. Han er en søgere Natur, og onfster, at hun skal angive ham, men nej, hun vil ikke være Angiver. Hun tager den Straf, der paalægges hende, som en stor Naade fra Gud, søger intet Djebblat at undbringe i Stedet for en Straf. Han tier, kan ikke saa Mod til at sige rent ud „jeg er Manden“, sfont han som Præst befender Søndag efter Søndag, at han er den usleste af dem alle, som en Dem i Støvet, der burde fondertrædes. Han lider de frygteligste Samvittighedskaoler, fordi han ikke kan faa Mod til at bekende paa en saadan Maade, at enhver fortaar han er Manden, Synderen. Kræfterne svinde Dag for Dag til der kun er et Skelet tilbage, da i det sidste Djebblat faar han Mod. Ved Høsters Hjælp gaar han op paa Skamkalfollet og bender, at der skulde han have sfaat for sig Aar siden, da han er den medfjeldige. En forunderlig Fred spreder sig over hans Aafyn, idet han slyner sden i Høsters Arme. Skildringen er vel for høj og dyb til at kunne være taget fra andet end den ældste mest sandfæstrelige af Tidens Aandsstrømninger, og det var sikkert Puritanismen, trods alle dens mange himmelraabende Fejslreb, som en Mand har udtrykt sig.

Men som allerede sagt, er der ogsaa flere Punkter her, der paaviser det jyske Slagtskab.

Men tager man Fortællingen „House of the seven Gables.“ Da kunde med Rette det jyske Ordprog: „Uærligt Guds gaar ikke i tredje Mands Oje“ bruges til Dverstrift. Næppe findes der noget Sted, hvor dette Ordprog saa mægtigt har indprentet sig i Fjoltens Tanker, som i Jylland. Hvor som helst Jyden er kendt, giver dette, at han er en Jyde, ham straks Tillro, at han er ærlig.

Næppe træffer man et Menneske i Jylland, der ikke kan fortælle, hvilke Strafbedomme, der ere komne over denne og flere Slagter, fordi Oldfader eller Tiloldfader have paa jærlig Maade tilvendt sig en andens Gjerning. Skildringen her er af en saadan Natur og Egenkab, at man har ondt ved at forestaa, at den kunde komme frem paa Amerikas Grund. Men til Grund for den ligger ikke blot et Ordprog, en Fjoltetanke, en dyb Morallov. Nej det er en uomstødelig Lov, givet af ham, der skabte baade Himmel og Jord, og indrettede saavel de aandelige Lov som de timelige. Det lader sig ikke omstøde. Han, der siger „hvad et Menneske saar, det skal han og høste,“ han holder Regning med alt, selv om Menneskene ere snu nok til at mene, at de spille ham et Puds. En Dag kommer Dvgøret.

Intet er der vel, der hurtigere vil samle de truende Væjrslyger over Amerika, end denne Sag. At de ikke have villet lytte, naar disse talede, hvis Hjerte blødte af Gru over at se hvilke Stræffegjæbde, Fjoltet selv samlede over sit eget Hoved. Hawthorne græd, da han saa sit Fjolt i indbyrdes Krig i Tredserne og der paaftas bestemt, at det var denne Sag, der tyngede saa haardt paa ham, at han bode saa tidlig, som han gjorde. En stor Sorg kunde han aldrig tale om, den bar han stille, ingen andre end hans Hustru havde nogen Anelse om, hvilke Smertes, der gik igennem hans Sjæl.

Som hans Liv var ædelt, ærligt, uden Krogveje, uden Udvævelser, saa ere alle hans Fortællinger. Der gaar en Traad igennem dem alle, som kunde siges at være: Vær sand, tro imod dig selv, og om overfor dine Medmennesker. Han skaar som ene. Ingen anden Digter som han. Ingen har saadan kunnet gaa ind i Hjertets lønlige Kroge. Ingen har saadan kunnet beskrive den kraftigste Aandsstrømning her i Amerika som han. Og dog er der kun saa af det amerikanske Fjolt, der virkelig kender ham, virkelig lever paa hans Tanker. Og hvorfor? Ja herpaa kan enhver soare for sig selv.

Underledes gaar det med det skandinaviske og tilbedt det tyske Fjolt. Dog for Dag bliver han dem lærere, saa lær som nogen af Hjemlandets Digtere. Her finder han mere Genklang, og det er for mig ogsaa et Bævis paa Slagtskabet.

Hans Svogerinde, af den berømte Peatody Slagt udtrykker sig flere Gange om, at han burde studere Tyf og skrive for dem; der vilde han sikkert finde bedre Modtagelse. (Det var nemlig ofte smaat med at faa Penge til det mest nødvendige. Og i hans Levetid var det forholdsvis kun smaat med Udbredelsen af hans Vøger). En tyft Dame fra Berlin udtrykker sig i samme Retning, og fremlægger en Forslaelse for Dybden af hans Værker, der langt overgaar den Forslaelse, han almindelig fandt hjemme. Men gærlig kan det siges at være, at medens flere af hans samtidsige Stribenter nu kun er en Saga blot, saa bliver han kendt i videre og videre Kredse Aar efter Aar, og bliver sikkert bedre fortaat end nogenfinde før.

Men det bliver vel for meget at forlange af det storttænkende amerikanske Fjolt, at det skulde anerkende dets største Digter i Slagt med det mindste Fjolt. Denne Tanke, at man kan have andre Fjolt at takke for noget, har ondt ved at finde Vej til mange Amerikaners Hjærne.

S. M. Sørensen, Lincoln, Neb.

Lidt om det saakaldte Post-Graduate.

Som adskillige have vidst, har jeg i nogle Aar arbejdet paa, hvad der kaldes Post-Graduate, det vil sige Hjemmestudium. Og da en og anden nu har spurgt mig om Gangen og Ordningen med dette Studium, og ogsaa om, hvad jeg selv fik ud af det, saa har jeg tænkt, at jeg gerne kunde meddele lidt derom offentligt, nu da jeg selv er særjig med det Arbejde, og i dette Foraar har taget Eksamen, har sfaat diploma, som det

bedder, og er bleven tilkendt den teologiske Grad, som benævnes: Baccalaureus Sacre Theologia.

Der kan vel være dem iblandt vort Kirkefjolt, som ikke ere bekendt med, at der er aabnet Afgang herovre til et øve et ordnet og planlagt Hjemmestudium, og jeg skal derfor først oplyse, at der er flere teologiske Skoler her i Landet, der have en saadan Ordning, at Mand, som ere i Betsfomhed og som onfste at studere videre, kunne tage fat paa visse Fag og studere hjemme, men det gøres under Anvisning og Ledelse af Fakultetet for vedkommende Skole. En Mand bliver anviset, hvilke Værker (Vøger), han skal studere, og som Bævis for, at han virkelig studerer og lærer det, han bliver foresat, skal han indsende skriftlige Afhandlinger (notes), kritiske Bemærkelser over de Vøger, han har læst. Disse Afhandlinger blive vel saa ved Indsendelsen foreløbig gennemsete, men ellers blive de lagte hen, indtil der skal være Tale om Eksamen, og da bliver alt Stoffet gennemgaaet og bedømt af Fakultet og andre, hvem der have med den Sag at gøre. Og hvis saa det skærene indleverede Arbejde kan svare til de stillede Forordninger, saa faar Vedkommende Eksamen, forudsat at han har studeret saa mange Fag, som den Skole forlanger, under hvis Ledelse een har arbejdet. Dette er et lille Omrids af Metoden ved Hjemmestudium. Men saa navnlig for deres Skjlb, som maatte kunde onfste at forsøge sig med et saadant Arbejde, kan jeg sige lidt i det enkelte om mit eget Studium under Fakultetet for The English Lutheran Theological Seminary i Chicago, hvilket er den Skole, jeg har sfaat i Forbindelse med.

For en fem a jets Aar siden blev jeg af en Præst gjort opmærksom paa, at den nævnte Skole i Chicago havde oprettet et saabant Post Graduate Kursus, og at det var tilgængeligt for alle lutheriske Præster herovre, uden Hensyn til Synode, Nationalitet eller noget saabant. Jeg kom da til at tænke, at man vist kunde have godt af at benytte en saadan Lejlighed. Jeg har altid haft Lyft til at slyle med Vogen, og herilf kom, at jeg har altid sølt, at den Stolegang, man fit, den Gang jeg gik i Skole, var for fort og som følge heraf noget mangelfuld. Det var jo ved Missionens Betsynelse, da det mest gjalt om at faa noget i Gang, alfsaa i kirkelig Henseende et Slags „Nybyggerliv“. Nu er det jo bedre i saa Henseende, nu kunne unge Mand saa ordentlig Tid til deres Uddannelse, noget, der jo ogsaa mere og mere bliver en Forbring Dag for Dag. Nu, som sagt, det stod for mig, at det kunde være godt nok at faa sine Kundskaber lidt udvidede og ogsaa at benytte den tilbedte Kjellighed, hvis Planen da ikke var altfor vidtlystigt at give sig i Færd med. Jeg stred da til Præsidenten for Chicago Skole, Prof. N. F. Weidner, og fit af ham Oplysning om Entelthederne med Hensyn til Studiet. Hovedindholdet af disse Oplysninger var, at hvis man onfste at blive graduate (saa Eksamen), saa skulde man tage mindst otte Fag, saaledes at man tog et Fag i hvert af de fire departments, som Teologien er inddeelt i, og et Fag i det filosofiske department, og de tre Fag kunde man saa vælge, hvor man vilde. Og som Tiden for Studiet var det fat saaledes, at man som det mindste skulde gøre sig færdig med et Fag om Aaret. Jeg besluttede mig saa til at tage fat paa Arbejdet. Det var for fem Aar siden. De Fag, som jeg valgte, vare følgende: 1) Theological Encyclopaedia (Indledningsvidenskab). Dette Fag skal enhver post-graduate begynde med. 2) Hebrew and Old Testament Exegesis (det gamle Testamente paa Hebraisk og Fortolkning). 3) Greek and New Testament Exegesis, 4) Special Periods of Church History (det vil sige: 15de, 16de og 17de Aarhundrede), 5) History of Dogmas (Dogmehistorie), 6) Apologetics (videnskabelig Forjarsklære for den kristne Tro og Lære), 7) Pastoral Theology, 8) Psychology and Logic (Sjælelære og Tænkelse).

Naar nogen har spurgt mig angaaende dette Hjemmestudium, saa har det mest gaaet i Retning af, hvor meget Rendfab navnlig til Sprog, man skulde være i Betsiddelse af for at kunne tage fat paa et saabant Arbejde, og dernæst hvor megen Tid, der i Gennemsnit maatte affes for at komme igennem med det i den saftfattede Tid. Og dette skal jeg derfor svare lidt paa. Og da angaaende Sprog, saa er det saabant, at hvis man ikke vil tage Græsk og Hebraisk som Fag, og heller ikke tage Fag,